

BÀI 70.

4.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Bảy ngày 10/4/1976.

Chúng tôi lên nhà chị Huệ, uống rượu với hai người bạn. Hạnh phúc tràn đầy kéo dài từ trưa đến tối nhưng sao vẫn *tưởng như có điều thảng thốt* trên từng sợi rượu uống vào trong máu. Cơ hồ một nỗi bất trắc đang chực chờ sau lưng để chỉ sẵn sàng làm tan đi cái hạnh phúc mong manh của Nguyễn và tôi. Có lúc ngồi im ngắm Nguyễn, trái tim chột như thắt lại theo ý nghĩ một ngày tôi không còn được nhìn thấy hình hài thanh thoát đó nữa. Có khi đang cười trong tay Nguyễn thì lại bật đi nỗi vui khi hình dung đến điều một lúc nào chúng tôi sẽ mãi mãi không còn là của nhau.

Đêm nay, mẹ Nguyễn từ Dalat vào Sàigòn nên chỉ mỗi mình tôi lưu lại nhà chị Huệ sau khi tan cuộc rượu. Tôi và chị nằm trò chuyện về mọi sự liên quan đến cuộc tình chúng tôi hiện tại. Lặng yên nghe chị đưa ra rất nhiều phân tích thực tế, chỉ trong một thoáng, tôi bỗng thật bi quan mà nhận rõ hơn sự tuyệt vọng của cuộc đời mình trên khía cạnh Hạnh Phúc và Tình Yêu.

Một câu chị nói:

“Nguyễn chưa phải là người giữ nổi con người Thu Vân. Tâm hồn Thu Vân tế nhị sâu sắc quá!”

□

Sàigòn, Chủ nhật, ngày 11/4/1976.

Trọn đêm qua, sau khi chuyện trò cùng chị Huệ, tôi chẳng thể nào ngủ được, cứ ngồi hút thuốc lá liên miên. Có nhiều lúc thốt nhớ Nguyễn quặn quai đến đau cả ruột. Ngày nào xa nhau hẳn, với nỗi thương nhớ thể này, làm sao kham nổi? Từ chiếc máy hát, bản *Concerto en Ré majeur pour violon* của Tchaikovski, Nguyễn từng rất yêu thích, vang lên mãi. Đêm hôm tĩnh lặng, tôi nghe rõ tiếng lòng mình đang nức nở trong nhiều trạng thái khác biệt, chán nản u buồn xen lẫn dịu dàng yêu dấu. Chưa nghĩ ra được ngày Nguyễn về Dalat hẳn, tôi sẽ ra sao? Khoảng trống tâm hồn và thì giờ biết sẽ lấp đầy cách nào cho hết?

Lúc 5:30 sáng, Nguyễn tìm đến, bảo rằng đã nói dối Mẹ phải đi công tác sinh viên sớm. Trông chàng thật ái ngại khi nhìn về tiều tụy sau một đêm không ngủ của tôi.

Ôm tôi vào lòng, chàng dịu dàng nói:

“Mãn ngủ đi! Nguyễn ôm cho ngủ!”

Âm nhạc Tchaikovski xoáy buốt cùng với cái thể ngồi thân mật có vòng tay chàng choàng kín sao lại khiến tôi chỉ muốn bật khóc? Đây đang là một trong rất nhiều kỷ niệm đẹp cả hai cùng trải, nhưng tôi tự hỏi, một ngày mặt nhau, *thằng hoặc đôi lần nhớ lại, liệu Nguyễn có sẽ là người khoác cho kỷ niệm một chút cảm hoài nào không?*

Buổi trưa ở nhà chị Huệ, một cách đầy đura không định, câu chuyện Trân Sa là đề tài quan trọng được chúng tôi đem ra mổ xẻ. Lòng tôi phân vân. ***Một Trân Sa có thật đang cấu thành trong cơ thể.*** Từ bốn tuần qua, tôi cứ mãi rơi vào tâm trạng lung chùng như thế. Yêu Nguyễn, yêu Trân Sa, tôi mong giữ cả hai cho chính mình. *Nhưng cũng vì yêu Nguyễn, yêu Trân Sa mà tôi lại chỉ muốn quyết định từ khước cả hai mãi mãi khỏi cuộc đời mình.* Những nỗi niềm như vậy xung đột trong tôi từng chập suốt bốn tuần qua, biến tôi thành như đảo điên nhiều lúc.

Nguyễn nhìn tôi thật lâu, cái nhìn buồn rữ, im lặng ôm ghì tôi vào ngực và hôn lên khắp khuôn mặt. Sau cùng, nói:

“Thoạt đi vào đời Mãn, Nguyễn luôn nghĩ sẽ đem được cho Mãn một cuộc sống thật nhiều êm ấm. Khi Trân Sa hiện diện trong kỷ niệm chúng mình, điều tin tưởng này càng thêm mạnh mẽ.”

Mâm mê cái cảm tôi, vẻ xót xa hiện rõ trong mắt, Nguyễn tiếp:

“Nhưng càng lúc Nguyễn càng thấy mình nhỏ bé trước Mãn và trước cuộc đời trong điều ước mơ kia...”

Chàng bỏ lửng câu, ngón tay trở của bàn tay phải vẫn đưa lên đưa xuống nơi lớp thịt lõm của cái cảm tôi, khuôn mặt rữ buồn kỳ lạ.

Tôi lướt soát nhanh những gì đang xảy ra trong óc mình khi ấy. Hình ảnh Trân Sa xinh đẹp, dáng mỏng manh dong dong, đôi mắt lớn, cái mũi thẳng, chiếc răng khểnh lộ ra nơi khoe miệng, khuôn mặt thanh tú... (y hệt Nguyễn) rõ ràng quén rữ nỗi muốn trong tôi từ bốn tuần qua. Đồng thời cũng hình ảnh Trân Sa nhỏ dại đáng thương, theo chân tôi trên suốt các chặng đường phiêu bạt; trong một góc phòng trà ngồi bó gối cô đơn đợi giờ tan cuộc trình diễn của mẹ, đã làm chùng trái tim tôi thật nhiều lúc bấy giờ.

Tôi lặng im.

Cả Nguyễn cũng thế.

Chùng như bản khoản, Nguyễn chống tay nhìn thẳng vào mặt tôi:

“Mắt Mãn trông xa vời quá!”

Tôi nhìn trả lại. Một ***cảm nghĩ*** mạnh nha trong óc. Tôi nghiêm trang nói:

“Lòng riêng, Mãn muốn có Trân Sa thật, bởi vì chẳng những Trân Sa là một kết hợp đẹp đẽ giữa hai chúng mình, rồi đây Mãn còn giữ

được như một kỷ niệm quý giá trong cuộc đời cô đơn sắp tới; mà *Trân Sa cũng là biểu tượng cho tất cả những tình anh tươi thắm nhất của cuộc đời Mẫn.*"¹

Tôi tiếp:

"Tuy nhiên, Mẫn cũng biết, nếu có Trân Sa thật thì vương vào Mẫn, Nguyễn sẽ khổ, mà rủ bỏ Trân Sa là điều Nguyễn không bao giờ nỡ. Không phải chỉ vì ông bà Nội ngăn cấm thôi, còn *chính vì Mẫn thương Nguyễn, không muốn dùng Trân Sa làm cho đời Nguyễn khổ.* Phải để Nguyễn đi lấy vợ nữa chứ! Với một người con gái bình thường nào khác, Nguyễn sẽ tìm ra hạnh phúc bình yên."

(Và tôi cười).

Đôi mắt Nguyễn buồn rười rượi. Chàng vụt ôm ghì tôi vào ngực, hôn vùi lên khắp khuôn mặt.

.....

Sau một lúc thật lâu, Nguyễn bày tỏ:

"Mẫn có tin rằng Nguyễn yêu Mẫn vô kể? Nguyễn biết Mẫn không tin đâu. Đó là quyền của Mẫn. Nhưng, Nguyễn yêu Mẫn rất thật, từ ngày đầu cho đến bây giờ, Nguyễn còn yêu Mẫn chân thành lai láng. *Nguyễn không muốn sự có mặt của Trân Sa sẽ làm Mẫn khổ. Cuộc đời Mẫn đã khổ quá nhiều rồi, Nguyễn không có quyền đem thêm cho Mẫn cái khổ.*"

Ngừng một chập, Nguyễn tiếp:

"Bây giờ Mẫn đang yêu Nguyễn nên không định rõ được lòng Mẫn như thế nào trong những ngày tháng tới. Mà thật thì Nguyễn còn thua kém Mẫn nhiều lắm, sự thông minh, lịch lãm, kiến thức và kinh nghiệm sống. *Nguyễn chưa phải là người giữ nổi Mẫn.* Trân Sa ra đời, Nguyễn không chịu được khi nhìn Trân Sa khổ. Mẫn cứ khinh Nguyễn, xem Nguyễn như ông Sơn, ông Ngọc đi. Nhưng Nguyễn nói thật, Nguyễn yêu Mẫn nhiều lắm."

Tôi lạ lùng nhận ra cái ý nào đó trong những lời của Nguyễn. Hình như chàng cho rằng tôi sẽ còn lang bạt, dẫu có Trân Sa chẳng nữa? Hình như chàng muốn xác định, cuộc đời tôi chỉ là những đố vỡ

¹ **Ghi chú đặc biệt trong sáng thứ Ba Oct. 25/2016** tại San Jose, California khi đọc lại câu này. Ngưng bút suy nghĩ hồi lâu, chợt khám phá ra "những liên hệ tâm linh giữa Trân Sa và Âu Cơ" như sau:

1/ *Trân Sa "chào đời" tại Sài Gòn thứ Năm 20/11/1975, năm Ất Mão.*

2/ *Âu Cơ chào đời tại Mỹ thứ Sáu ngày 9/10/1987, năm Đinh Mão.*

Tự hỏi "có phải 12 năm sau, Trân Sa trở lại trần gian đầu thai qua Âu Cơ nên chi Âu Cơ *gần như giống tôi trên nhiều khía cạnh*, từ vóc dáng, khuôn mặt cho chí đến tánh tình, ý nghĩ. Phải gọi đó là "một phó bản" của tôi thực sự.

và bắt đầu tiếp nối nhau, **ngay cả với chàng**, dẫu rằng khi tôi đã có Trân Sa?²

Tôi cảm tưởng mình đang rơi xuống một cái hố sâu không đáy. Lặng lẽ nhìn chàng mà ngỡ như giữa hai người là một khoảng không gian cách xa vời vợi. Hình ảnh Trân Sa ước mơ đậm trở thành như tuồng ảo ảnh. Đồng thời, cảm nghĩ man nha lúc vừa ban nãy, bấy giờ biến thành rõ nét quyết định giữa khối não tôi.

Nguyễn ôm ghi tôi vào ngực:

“Nguyễn đã lỡ nói gì khiến cho Mẫn buồn vậy? Cho Nguyễn hay đi! Nguyễn không chịu được khi nhìn Mẫn im lặng.”

Tôi đáp khó nhọc:

“Nguyễn nói đúng đó. **Trân Sa chỉ là một ảo ảnh cho Mẫn với tôi mà không thể nào trở nên là thật.** Định mệnh Mẫn đã từng nhiều lần phô bày điều ấy: **Mẫn chỉ có quyền mơ mộng mà không được quyền biến giấc mơ thành sự thật....**”

Tôi bỏ lửng câu, nhìn Nguyễn mà lòng buồn như khóc.

Sau cùng tôi nói, điệu quyết liệt:

“Nguyễn yên tâm đi! Không bao giờ Mẫn có Trân Sa đâu!”

.....

Nắng chiều tắt dần ngoài song cửa.

Úp mặt vào tóc tôi, Nguyễn nói, giọng bồi hồi đau khổ:

“Nguyễn thương Mẫn nhiều lắm. Đôi lần hiếm hoi bắt gặp niềm vui chân thật nơi Mẫn, ví dụ như lúc nấu cơm cho Nguyễn ăn sáng hôm nay, Nguyễn thấy lạ và thương Mẫn quá. Nguyễn muốn giữ lại thật lâu trên môi trên mắt Mẫn những nỗi hân hoan bất thường ấy, nhưng cũng không biết cách nào để giữ. Di Tí có vui như vậy, Nguyễn cũng không lạ. Còn Mẫn? Con người Mẫn đầy đầy suy nghĩ, Nguyễn không tưởng được có lúc nào Mẫn thật sự vui.”

² **Ghi chú đặc biệt trong sáng thứ Ba Oct. 25/2016** tại San Jose, Cali:

Với lời nói trên, Nguyễn đã ĐÚNG và cũng là SAI.

*/ ĐÚNG: Suốt một dọc dài 12 năm từ khi chia tay Nguyễn, tôi phải TRẢ hết cái nghiệp Tình Yêu cho rất nhiều người đàn ông đi vào đời tôi, luôn cả TNH nhân vật CUỐI, sau đó mới là TRẢ (hay NHẬN) ân tình từ Trân-Sa-Âu-Cơ đưa lại.

(Ngày nay Âu Cơ ngoảnh mặt với tôi thì có phải linh hồn Trân Sa đã siêu thoát? Một nửa Âu Cơ bây giờ **không còn là Trân Sa** của Nguyễn và tôi đã hiện thân nên).

*/ SAI: Ngày đó Nguyễn KHÔNG TIN rằng Trân Sa có thể làm được bước chân tôi. Gần 20 năm sau, chứng thật được sự SAI của Nguyễn qua sự kiện Trân-Sa-Âu-Cơ và cuộc sống đơn lẻ của mẹ con tôi kéo dài suốt 20 năm từ khi TNH bỏ đi.

Sau một hồi im lặng nhìn tôi, chàng phoi bầy tiếp:

“Một lần Mãn kể, ở Dalat trời lạnh, Mãn nằm nghiêng, thân hình trĩu nặng lên cái xương giữa ngực làm Mãn đau đến độ trong mơ Mãn khóc và tỉnh dậy thấy có nước mắt thấm trên mặt gối. Nghe chuyện, Nguyễn xúc động dữ dội. Ngoài cuộc đời, khi mình buồn bã, vẫn có thể kiếm người tri kỷ để chia sẻ. Còn trong mơ, làm sao tìm được? *Mà với Mãn, sao Nguyễn không rời được ý nghĩ rằng trên đời chẳng có ai để Mãn muốn cùng sẻ chia hết mọi nỗi niềm sâu thẳm. Và sao Nguyễn mãi tin rằng đã nhiều đêm Mãn khóc trong mơ.*”

Tiếng nói Nguyễn vang nhẹ bên tai cũng hết như tiếng lòng tôi đang nức nở theo cái viễn ảnh một ngày xa nhau hẳn.

Tôi cười nhẹ:

“Nguyễn có biết tại sao Mãn yêu Nguyễn và dành cho Nguyễn một chỗ đứng rất cao trong trái tim băng giá? Bởi Nguyễn là người duy nhất trong số các người đàn ông đi qua đời từ trước mà Mãn mang được ý nghĩ ‘*mình muốn khóc*’ khi có điều buồn bã trong tim”.

Khuôn mặt cảm động nhưng trông Nguyễn vẫn như lần lướt:

“Tại Nguyễn còn non kém quá trước Mãn nên Mãn không e dè khi cần tâm sự cho Nguyễn hay mọi chuyện. Nguyễn giống như một cuốn vở để Mãn viết nhật ký...”

Chùng như bắt chộp được từ tôi một chút chán nản, Nguyễn đắm ngưng bật, ghì tôi vào ngực và vội vàng xin lỗi.

Chàng nói:

“Nguyễn có nhiều tình cảm ủy mị y như phụ nữ, nhưng chỉ riêng Mãn mới là người làm tác động được tình cảm ấy của Nguyễn thôi.”

Nâng đầu tôi, nhìn đăm đăm vào khuôn mặt, tiếng nói Nguyễn cơ hồ tiếc nuối pha cùng thương cảm:

“Thuở mới yêu nhau, Mãn đâu phải suy nghĩ nhiều như hiện tại. Đạo về sau, càng lúc Mãn càng khổ. Nguyễn không đem được cho Mãn hạnh phúc. Nguyễn thật nhỏ bé trước Mãn.”

Tôi dúm đầu vào ngực Nguyễn:

“Chính lúc này Nguyễn đang đem hạnh phúc thật nhiều cho Mãn. Một đời, Mãn thềm úp mặt vào vai một người đàn ông nào của riêng Mãn để ngủ giấc an lành, hơn là mơ sang giàu danh vọng.”

Tức thì Nguyễn nói:

“VẬY Mãn úp mặt vào vai Nguyễn mà ngủ đi! Ít ra những điều lớn lao Nguyễn không làm được cho Mãn thì với ước mơ đơn giản này, ngay bây giờ Nguyễn xin hết lòng đem lại.”

Và chàng hôn lên mắt tôi, thật dịu dàng trân trọng, một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên sống lưng trong cử chỉ thân ái nhẹ nhàng.

*

* *

Buổi chiều trôi êm trong phòng khách nhà chị Huệ. Tôi nằm gối đầu lên chân Nguyễn, lắng nghe những câu chuyện giữa chàng cùng hai người bạn. Nguyễn ngậm một cái ống điếu, dáng vẻ thanh nhàn trầm tĩnh; điếu ấy gây nên trong tôi một cảm giác hiền hòa yên ổn. Tôi nói với Nguyễn:

“Hút thuốc lá, Nguyễn mang nét cô độc như ngày đầu tiên Mãn gặp. Nhưng hút ống điếu, Nguyễn trông chững chạc y hệt một người đàn ông đã có gia đình.”

Nguyễn cúi xuống sát mặt tôi, tiếp câu nói:

“Và Mãn đang là vợ Nguyễn.”

Xong cười mỉm:

“Anh Ngọc ngày xưa có hút ống điếu không?”

Tôi lắc đầu:

“Anh ấy chỉ hút thuốc lá và gần như liên tục.”

Vuốt nhẹ tóc tôi, Nguyễn nói:

“Mãn ngủ đi! Cả ngày hôm nay lẫn đêm hôm qua Mãn chưa ngủ.”

Tôi cười:

“Mãn còn một đời để ngủ nhưng *chỉ có được lúc này nằm gối đầu lên chân Nguyễn*, nghe và nhìn Nguyễn trò chuyện cùng bạn hữu thôi.”

Đêm trở về nhà, được hay rằng sau hai ngày tôi bỏ đi chơi trên chị Huệ, mẹ tôi đã tìm lên nhà bà chị Nguyễn. Cả một sụp đổ đưa đến từ lúc ấy, chấm dứt “*thời kỳ văn nghệ màu hồng*” sang “*màu xám*” lẫn “*màu đen*”!

□